

— Jó — szólalt meg Erzsi. — Három évvel ezelőtt egyszer flörtöltem. Az is valami? Minden asszony megteszi. Ebből csinálsz most tragédiát? Semmi olyasmi nem történt...

— Hazudsz...

— Jó. Hazudok. Megbűnhődtem ezért és minden hazugságért. Onnan jövök, ahonnan te. Illetve, azt se tudom, te hol voltál.

— Én is ott voltam, nyugodt lehetsz. De ez nem feloldás semmiért, ami azelőtt történt. Amivé ott lettél, azért nem vagy felelős. Ha ott teszed, egy tál levesért, vagy egy ruhadarabért, vagy az életedért, van mentséged. De te itthon tetted.

Elhallgatott. Hallgattak mindketten.

— Ne keressünk mentséget, — szólalt meg később fáradtan.

Az asszony odament és magához vonta a fejét.

— Buta véletlen volt, Miklós, hát veszekedéssel töltjük ezeket a perceket? Te-

hetek róla, hogy ő volt az első, akibe beleütköztem? Hazakísért. Éppen érted küldtem, amikor betoppantál. Igazad van. Unatkoztam, ez az egész. Régen elfelejtettem.

— Talán nem hazudsz, talán igen — mondta a férfi. — Csak egy biztos: visszajöttünk. Életben vagyunk. Lehet, hogy kötelességet jelent, hogy itt vagyunk. A feleségem vagy. Szerettelek. Most is szeretlek.

Alkonyi árnyakban állt a régi szoba. Az ablakon pirosodni kezdő égdarabok néztek be.

— Így kellett volna kezdeni, látod, — mondta az asszony. — Élünk, ez a fontos!... Élünk!...

Miklós két tenyerébe fogta a felesége fejét és felemelte arcát, hogy a növekvő homályban belenézhesen a szemébe. Csendesen mondta:

— Próbáljuk meg, Erzsi!

Farkas Béla

Didergő madarak